

rach robotniczych, tak i obecnie socjaliści ponieśli sromotną klęskę. Wybrani zostali pp. Dudziński K., Eichhorn M., Grunel S., Jamrowicz M., Kaempf R., Koś A., Kornfeld B., Kubicki A., Lustgarten I., Majewski L., Moś St., Michalski St., Mikoś M., Myszkowski G., Nowiński Placzek, Serednicki W., Siłbiger, Stapf, Ringler, Rosthal, Wójcicki, Srebro J.

— Z JAWOROWA donoszą nam: Naza-jutr po zamordowaniu Namiestnika hr. Potockiego, skoro wieść o tem rozeszła się po miasteczku — spotkał pewien żyd oficjała podatkowego, Rusina Skalskiego. Pragnąc dowiedzieć się szczegółów zamachu, zapytał urzędnika, czy to prawda jest, że namiestnik został zamordowany. Na to otrzymał odpowiedź: „Temu psu już się to dawno należało“. Wyrażenie to u urzędnika doszło do wiadomości miejscowego starosty p. Tyrowicza, który natychmiast wdrożył przeciw bezczelnemu Rusinowi dochodzenie dyscyplinarne, a w następstwie zasuspendował go i wdrożył śledztwo sądowo-karne. Ta energia p. starosty spotkała się z uznaniem wszystkich mieszkańców powiatu.

— **HAJDAMACKI KLASZTOR.** Z Drohobyca donoszą: Magistrat drohobycki pragnął urządzić nabożeństwo za duszę zamordowanego namiestnika śp. hr. Potockiego w świątyniach wszystkich obrządków. Udał się więc także do parafii greckokatolickiej, którą posiadają Bazylianie z prośbą o urządzenie nabożeństwa — Bazylianie jednak odmówili tej prośbie.

— **„TIMES“ o MORDERSTWIE.** Wiedeński korespondent „Timesa“ telegrafował do swego dziennika nazajutrz po zamordowaniu śp. Andrzeja hr. Potockiego, że od rewolucji 1848 r. żaden wypadek nie sprawił w Austrii tak głębokiego wrażenia, jak to zbrodnia i że długo czas upłynie, zanim się zatępi jej polityczne skutki. Mimo rasowych zatargów i ich gwałtowności, nieznaną była w państwie metoda morderstw. Wprawdzie w r. 1848 ofiarą ludowych rozruchów padł w Budapeszcie hr. Filip Lambert, a w Wiedniu hr. Latour, ale ani w jednym ani w drugim przypadku nie było śladu

obmyślenia i przygotowania. Od r. 1848 nie było ani jednego politycznego zabójstwa.

Korespondent przytacza dowody, że zbrodnia Siczyńskiego była przygotowana, podaje jej powody — zemstę ukraińców za wybory, w których oni ponieśli klęskę na korzyść mokatofolów — zaznacza, że Rusini w Galicji otrzymali od Polaków bez porównania większe dobrodziejstwa, niż posiadają w Rosji. „Lecz — pisze dalej — w ostatnich czasach, zatarg między Rusinami a Polakami zaostrzył się skutkiem propagandy ukraińców i w następstwie zachęty, danej Rusinom z zewnątrz, mianowicie z Prus. Sam przeciw ks. Bülow urągał bezustannie pruskim Polakom.

O śp. Potockim pisze korespondent, że jeszcze żaden z galicyjskich namiestników nie był tak jak on usposobiony pojednawczo dla Rusinów.

W następnym, jeszcze obszerniejszym telegramie, omawia psychologiczną stronę zbrodni, cytując zeznania Siczyńskiego, w ciągu których morderca oświadczył, że chciał zrehabilitować honor rodziny po defraudacji brata i spełnić czyn „patriotyczny“. Sam zbrodniarz doznał szczególnej łaski Potockiego, który na prośbę Siczyńskiej pozwolił jej synowi, wypędzonemu z uniwersytetu, stawić się do ostatniego egzaminu. Wszystkie fakty, jakie wyszły dotychczas na jaw, dowodzą, że znaczna część Rusinów solidaryzuje się z okropną zbrodnią nędnika. Z tego powodu tragedia kaźni Rusinów, których rozwydrzenie i polityczna niedojrzałość okazały się w jaskrawem świetle, wróżącym źle dla ich rozwoju.

— **KONGRES LEKARSKI.** Z Wiednia donoszą: Pierwszy międzynarodowy kongres lekarzy specjalistów chorób gardła i nosa został tu wczoraj zagajony wieczorem powitalnym. Na kongres przybyli przedstawiciele rządy: węgierskiego, niemieckiego, bułgarskiego greckiego, portugalskiego, duńskiego, angielskiego; dalej przybyli przedstawiciele wielu akademii zagranicznych, towarzystw krajowych i zagranicznych. Ogółem było 800 uczestników.

— O! Armandzie! chciałeś pozostawić mnie samą?

Z tych prostych słów przebijało uczucie, tak wyraźne i mówiące, że Armand, szukając ucieczki w śmierci, stawał się jakby zbiedzem, zdradzał, spełniał ohydny czyn. Hrabi, drżąc z bólem, opuścił na dół głowę.

Mina, widząc, go tak zgnębiłonego, nie mogąc znaleźć odpowiedzi na tak słuszną wymówkę, kręciła się.

— Wnę nareszcie doszliśmy do tego — rzekła z goryczą — że wolisz rozstać się z życiem, niżeli podzielać je ze mną? Co uczyniłam, aby zasłużyć na taką karę? Jakiż więc dla tej miłości, chcesz sprzeniewierzyć się swoim obowiązkom? Chcesz kaźń się dla kobiety? Ty z takim nazwiskiem, odziedziczonym po przodkach, z tak świetną przeszłością, chcesz upaść tak nisko i w tak niegodny sposób zakończyć życie?

— Mino! — wyszeptał głucho.

Czy znajdziesz inne wyrazy dla określenia tego czynu? Ja innych nie znam i zdaje mi się, że jestem również jak ty, sprawiedliwym sędzią w sprawach honoru.

Duma Schwarzbürgów odezwiała się w tych słowach. Nie mógł wytrzymać blasku jej wzroku, wyższości całej jej istoty, energii jej umysłu. Nie odpowiedział nic, pochylony jakby pod ciężarem, przechodzącym jego siły, upadł prawie na krzesło i słuchał.

Ona, rozdrażniona jego milczeniem, które uważała za upór, mówiła dalej:

— Wtedy kiedy ja cierpiałam odwrotnie, z podaniem, znosząc położenie, wytworzone przez ciebie, tyś był na tyle słaby, żeś myślał tylko o usunięciu się przed następstwami twojego postępowania. Ty, winowajco, nie chciałeś znieść kary mniejszej, niż męczeństwo, którego ja jestem ofiarą.

A gdy patrzył na nią warokiem osłupiałym:

— O! nastąpiła chwila stanowcza. Dotąd miałam dla siebie kogoś jak jałmużnę. Udawałam

PROWOKATOR ROSYJSKI we Lwowie. Komitet zagraniczny P. P. S. nadesłał pismom lwowskim następujący komunikat:

„Ostrzegamy emigrantów politycznych i społeczeństwo tutejsze przed Stanisławem Janickim, podającym się za emigranta politycznego z Królestwa. Jest to jednostka, której obok szpiclowstwa i prowokatorstwa na rzecz policji rosyjskiej dowiedziono oszustwa i fałszerstwa. Wzrostu średniego, szatyn, głowa spłaszczona, twarz pociągła, ruchy nerwowe, oczy niespokojne, źrenice łatwo rozszerzające się, zarost słaby. Ostatnie 6 tygodni bawił we Lwowie. Uprzejmie prosimy wszystkie pisma o przedruk.“

Zamieszczając powyższy komunikat „Słowo Pol“ pisze:

Dowiedujemy się, że wczoraj policja lwowska aresztowała Śt. Janickiego za kradzież i oszustwa. Dlaczego jednak dotąd go tolerowała?

Grasował we Lwowie sześć tygodni i są dane, że miał stosunki z policją lwowską. Raz po pijanemu wyznał, że przed chwilą widział się z dyrektorem Schächtlem. To wzbudziło podejrzenia. Pokazało się, że Janicki, korzystając z gościnności i noclegów w mieszkaniach młodzieży, wyciągał listy i rękopisy i pośredniczył między policją lwowską a rosyjską. Na zasadzie jego intryg wydano niedawno z granic państwa dwu akademików lwowskich.

W ostatnich czasach prowokator ten planował zamach na gen. Skallona i do tego planu wciągał usiłował młodzież tutejszą. Wykrycie prowokatora zrobiło wielkie wrażenie między młodzieżą, zwłaszcza pochodzącą z Królestwa.

Właściciele i dzierżawcy młynów w Galicji a przyszłość młynarstwa krajowego.

Od Zarządu Koła młynarzy otrzymujemy następującą uwagę:

Młynarstwo u nas jest jedną z tych gałęzi przemysłu, której uśmiecha się jak to mówią,

75)

Jerzy Ohnet.

Ostatnia miłość.

Z szaloną radością przygotował się do wywobodzenia się ze swych udręczeń. Powstał postąpił kilka kroków, rozglądając się dokoła, jakby chciał unieść dokładne wspomnienie tego pokoju, w którym żył i w którym miał umrzeć, następnie ujął rewolwer i, zbliżając się do zwierciadła, szukał oczami miejsca, do którego miał przyłożyć lufę, aby nie chybić. Zdziwiony został bladłością twarzy. Jednakże nie lekął się. Podniósł rękę, lecz nagle cofnął się z krzykiem, w zwierciadle obok swojej ujrzał twarz Myny, z rozszerzonymi, nieruchomo utkwionymi oczami, z policzkami wybladłymi, usta drżącymi istnym obrazem przerażenia.

Odwrócił się, sądząc, że to przywidzenie. Przy drzwiach, od których zasłona poruszała się jeszcze, stała jego żona blada, nieruchoma, jak posąg, bez głosu, a cała jej postawa, wyraz twarzy, cała istota obumarła wyrażała przetrach. Armand doznał zawrotu głowy. Przewidział wszystkie następstwa zniweczonego zamaru, śpiesznie podniósł broń ku skroni, lecz śpieszniej jeszcze Mina, przywrócona do życia nadmiarem przestachu, rzuciła się na niego. Śmiało ręką pochwyciła pistolet, skierowała ku sobie i z narażeniem życia, wyrwała go Armandowi: ze straszaniem westchnieniem ulgi, z załamaniem rękami, z zdrtwiałymi nogami, pod wpływem piorunującego wrażenia tej okropnej chwili upadła na krzesło, prawie bez duszy, ściskając w dłoniach broń zabójczą.

Armand nie poruszył się z miejsca. Oczekiwał z oczami, utkwionymi w kobierzec, pośpepny.

Wówczas nieszczęśliwa kobieta z nadludzką energią, pokonywając straszne, przysięgnięcia, zbliżyła się do męża i zamiast wymówek, z rozpaczywym głosem wyrzekła:

Grzebienie, grzebyki, szpilki, szczotki, szczoteczki do włosów sukni i zębów Perfumy, wody toaletowe do ust i pielęgnowania włosów Mydła. lusterka i t. d. poleca po możliwie niskich cenach

C. Szczurkowski
KRAKÓW, Grodzka 2

(Ciąg dalszy nastąpi.)

szowa przyszłość. Rzeczywiście młynarstwo ma w Galicji, jako w kraju rolniczym, świetne warunki rozwoju; ale niestety dotychczas nie miało z tych warunków korzystać w takim stopniu, aby pod każdym względem stanąć na odpowiedniej wytycznej. Do dziś dnia zdarza się często, że pruskie firmy, zamiast swoich, budują i naprawiają nam młyny, a nawet często nasyłają nam swoich kulturtergerów na najlepsze posady młynarskie. Dzieje się to zaś dlatego, że w Pruszech a względnie w Rzeszy Niemieckiej istnieją znakomicie urządzone szkoły i kursy młynarskie, a u nas ich nie ma. Brakowi takich kursów pragnie obecnie zapobiedz „Kółko Młynarzy” towarzystwo coraz lepiej się rozwijające, a rozciągające swą działalność mocą nowego statutu nie tylko na Galicję, lecz także na Bukowinę i Śląsk Austriacki. Wskutek parcy tego Towarzystwa postanowiła Krajowa komisja do spraw przemysłowych istniejąca przy Wydziale Krajowym utworzyć zawodowe Kursy młynarskie, które mają się rozpocząć już dnia 1-go maja 1908 r., zastrzegła sobie jednak, że do dotacji przyznanej na te kursy przez Wydział krajowy przyczynią się też i właściciele i dzierżawcy młynów, choćby małymi datkami na pokrycie kosztów. Zastrzeżenie to jest całkiem słuszne, gdyż z kursów młynarskich odniesione wiadomości, użyją ich uczestnicy na pożytek i dobro właścicieli i dzierżawców młynów.

Koszt trzymiesięcznych wykładów obliczono mniej więcej na 6000 k. zaś na konferencji u p. Nawratła ustalono obszerny program wykładów, w zakres którego oprócz geometrii matematyki, mechaniki i rysunków zawodowych wchodzi nadto wykłady o motorach ich urządzeniu i obsłudze; o maszynach i urządzeniach młynarskich, o budowie młynów, o zbożu i mące. Kształkowanie i stylizacja zawodowa, higiena i pierwsza pomoc w nagłych wypadkach. Ustaw przemysłowa itd. a nadto będą uczestnicy wlewać do nowocześnie urządzone młyny i odbywać ćwiczenia praktyczne. Kursy trwać będą przez 3 miesiące od 1 maja 1908 do 1 sierpnia dziennie po 8 godzin. Zapisywać się na nie mogą nadmłynarze oraz młynarze, ale z odbytą już początkową praktyką. Zgłaszać należy się ustnie lub pisemnie do Zarządu „Kółka młynarzy” we Lwowie ul. Młynarska 3. Właściciele lub dzierżawcy, którzy chcieliby posłać na kurs swoich młynarzy, raczą zgłaszać się wcześniej, gdyż po dojeździe liczby urzędników do 20, lista ich zostanie zamknięta.

W czasach obecnych rozwoju techniki młynarskiej zwyciężać mogą zagraniczną konkurencję i dawać odpowiednie zyski tylko te młyny, na których czele stać będą należycie wyszkoleni zawodowi młynarze; więc słusznie rzecz można, iż od należycie prowadzonej szkoły a względnie zawodowych kursów młynarskich zależy będzie przyszłość młynarstwa krajowego. W uznaniu tego Wydział krajowy, wyrażając zgodę, uchwalili przyznać na cel kursów młynarskich dość znaczną kwotę, a zarazem wyznaczyć 10 stypendyów na utrzymanie 10 uboższych kandydatów na kursach. Skoro Wydział krajowy dla kursów, a więc dla przyszłości młynarstwa krajowego taką poniosł ofiarę, więc słuszną jest rzeczą, aby na ten cel ważny także właściciele i dzierżawcy młynów dołożyli swoje części. Niech dadzą choćby małe kwoty, ale niech da każdy. Zarząd „Kółka Młynarzy” uprasza Właścicieli i dzierżawców młynów, aby swe ofiary na cel kursów młynarskich nadsyłać wprost pod adresem „Wydziału Krajowego” we Lwowie; Zarząd zaś Kółka Młynarzy wymieni nazwiska ofiarodawców w swym organie „Gazeta Młynarskiej” a względnie w swym sprawozdaniu.

Tylko racjonalną ofiarnością na cele przemysłowe zdołamy sobie lepszą zapewnić przyszłość i okazać swą siłę wobec tych co pragną wywłaszczyć nas z ojcowizny.

Telegramy.

PODRÓŻ PREZESA GABINETU.

WIEDEŃ. Do Lussinpiccolo przybyli prezydent ministrów br. Beck z małżonką, minister oświaty dr. Marchetti z rodziną oraz radca sekcynny Wilkens. Goście przybyli na pokładzie rządowego parowca „Dolegaza” z Brioni. Powitali ich przedstawiciele władz. Br. Chlumecy i minister sprawiedliwości dr. Klein wydali na cześć gości obiad w hotelu „Adria”. Goście zwiedzili miejscowość Cigule.

ZAPCWIĘDZI STRAJKU JEN. NA WĘGRZECH.

BUDAPESZT. Kongres partji Socjalno-demokratycznej z całych Węgier, w którym brali także udział delegaci z Austrii i zagranicą, uchwalił rezolucję, w której w ostrych słowach występuje przeciw rządowi z powodu przewlekania reformy wyborczej i domaga się zaprowadzenia powszechnego tajnego i równego prawa głosowania. Na wypadek gdyby rząd miał zamiar zaprowadzić głosowanie pluralne, uchwala kongres wezwać wszystkich robotników rolnych i przemysłowych do wywołania politycznego strajku masowego i już teraz wzywa organizacje do poczynienia przygotowań do tego strajku. Co do czasu rozpoczęcia strajku i jego rozmiarów, będą później podane dokładniejsze wskazówki.

ZGROMADZENIE NA ŁODZIACH.

BUDAPESZT. Ponieważ policyja zakazała urzędzenia zgromadzenia przez robotników młodoślanskich, postanowili oni urządzać zgromadzenie tajne. Zbrali się na Dunaju na kilku łodziach, które razem związane i w ten sposób odbyli zgromadzenia. Policyja dowiedziała się o tem już po zamknięciu zgromadzenia.

KATASTROFA BUDOWLANA.

MEDJOLAN. Podczas próby wytrzymałości sklepień nowo wybudowanego domu stowarzyszenia spożywczego, dom ten oraz budowle boczne uległy zawaleniu. Walące się mury za grzebały 101 robotników. Istnieje obawa, że wszyscy zginęli. Pod wpływem wzruszenia, bu downiczy, kierujący budową, uległ atakowi apoplektycznemu i skonał.

DZUMA.

KONSTANTYNOPOL. W Aleksandryi skonstatowano trzy wypadki dżumy.

Z KAUKAZU.

TYFLIS. Komendant straży granicznej w Elizawetpolu telegrafuje, że dla ukarania perskich rozbojników potrzebnym jest znaczniejszy oddział wojska. Dowódca wysłanego oddziału donosił, że wielkie zastępy Nomadów zbliżają się, aby pomścić wczorajszą klęskę.

ZATARG WŁOSKO-TURECKI.

RZYM. Wszystkie dzienniki wyrażają radość z powodu szybkiego i szczęśliwego rozwiązania zatargu włosko-tureckiego i podnoszą szybko mobilizację całej floty, która w ciągu 16 godzin była gotową do wyjazdu.

„Popolo Romano” pisze, że minister poczt i telegrafów poczynił wszystko celem utworzenia urzędów pocztowych w Konstantynopolu, Smyrnie, Saloniki, Jerozolimie i Walonia.

RZYM. Aj. Stefani donosi, że ambasador turecki pojawił się wczoraj u min. spraw zagr. Titttoniego i dał nadawalnijącą odpowiedź w sprawie żądań włoskich, a zwłaszcza odnośnie do utworzenia włoskich urzędów pocztowych w Turcyi. Wskutek tego, dywizya floty włoskiej, która już odpłynęła na wody tureckie, otrzymała rozkaz przybycia do zatoki Suda.

PIELGRZYMI U OJCA ŚW.

RZYM. Papież przyjął wczoraj pielgrzymów z Austrii i Węgier. Na ich przemowy powitalne odpowiedział papież w języku łacińskim.

SPOTKANIE BÜLOWA z GIOLITTIM.

RZYM. Według „Popolo Romano” spotkanie prezydenta ministrów Giolittiego z ks. Bülowem w Wenecji nastąpi w przyszłą niedzielę.

MAROKKO.

LONDYN. Rząd oznajmił angielskim poddanych w Mogadorze, że na przyszłość nie może im zapewnić obrony w niebezpieczeństwie połączonym z pobytem w Marrokku.

ZAMACH NA PREZYDENTA GUATEMALI.

NOWY JORK. Konsul w Gwatemali otrzymał z głównego miasta wiadomość, że gdy prezydent republiki Cabrera wracał do swego mieszkania, powstało kilka eksplozji, jeden wybuch oderwał prezydentowi palec.

STRASZNA KATASTROFA KOLEJOWA W AUSTRALJI.

MELBOURNE. Onegdaj zaszła tu katastrofa kolejowa, spowodowana zderzeniem się dwóch pociągów osobowych. Zderzył się mianowicie pociąg pociąg pociąg, przychodzący z Bendigs z pociągiem osobowym. Cztery wagony pociągu osobowego zdruzgotane i spalone. Dotąd wydobyto 41 trupów i 50 osób ciężko rannych.

KONSTANTYNOPOL. Wskutek gróźb wysłania eskadry włoskiej do Turcyi, zawładnięto wczoraj tutaj ambasadora włoskiego o pozwoleniu utworzenia, jak żądano, pięciu urzędów pocztowych włoskich w Turcyi.

Wydawca i redaktor odpowiedzialny dr. Antoni Beaupre. Drukarnia „Głosu Narodu” w Krakowie pod zarządem Stanisława Tomaszewskiego.

Stefan Porebski

Kraków, Rynek 32 (dawniej Schultz)

poleca wielki wybór obrazków koronkowych, i ozdobnych, zwykłych, na szkło i porcelanie, jak również i większych do oprawy i ram do tychże, różańce, szkaplerze, medaliki i krzyżyki oraz inne artykuły dewocyjne :: :: :: :: :: ::

